

Arrest

nr. 314 492 van 9 oktober 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat Annelies UYTTERHAEGEN
Provincieweg 477
9550 HERZELE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging (en de nietigverklaring) te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 17 september 2024.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DEN ABEELE, die loco advocaat A. UYTTERHAEGEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De niet betwiste gegevens van de zaak worden in de nota als volgt weergegeven: "Verzoekster diende op 12.06.2024 een verzoek om internationale bescherming (VIB) in bij de Belgische autoriteiten. Ze legde kopieën voor van een paspoort van Afghanistan met nummer 0088311, afgegeven op 22.11.2015 en geldig tot 22.11.2020 en van een identiteitsdocument van Afghanistan ('taskara') met nummer 15492615 en afgegeven op 05.10.2015.

Vingerafdrukkenonderzoek leidde wel tot een treffer, die door het Visum Information System conform artikel 21 van Verordening 767/2008 werd verstrekt. De treffer toonde aan dat de Spaanse consulaire diensten in

New Delhi (India) verzoekster een Schengenvisum verstrekten, geldig voor een verblijf van 90 dagen tussen 11.03.2024 en 10.09.2024.

Verzoekster werd in het kader van haar VIB gehoord op 28.06.2024. Ze verklaarde dat ze ongehuwd is en geen familie heeft in België of in een andere lidstaat. Zij werd naar eigen zeggen geboren in Afghanistan maar leefde sinds 2016 in India. Op 12 of 13.03.2024 reisde ze per vliegtuig en in gezelschap van smokkelaars van India naar een haar onbekend land. Na aankomst verbleef ze ongeveer 3 maanden in een haar onbekende plaats. Ze verklaarde dat ze op 11.06.2024 aankwam in België. Ze stelde dat haar broer en een smokkelaar haar hele reis regelden en dat ze nooit een paspoort heeft gezien of in handen heeft gehad. Haar paspoort van Afghanistan, waarvan ze kopieën voorlegde, is volgens haar verklaringen in handen van een smokkelaar.

Tijdens haar gehoor verklaarde verzoekster geen gezondheidsproblemen te kennen.

Op 09.07.2024 werden de Spaanse instanties verzocht de behandeling van verzoeksters VIB over te nemen conform artikel 12(2) van Verordening 604/2013. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn van 2 maanden beantwoord, waaruit volgt dat Spanje met toepassing van artikel 22(7) op 10.09.2024 de verantwoordelijke lidstaat werd. Spanje aanvaardde 'stilzwijgend' de verantwoordelijkheid voor de behandeling van verzoeksters VIB en is derhalve met toepassing van artikel 18(1)a van Verordening 604/2013 verplicht verzoekster terug te nemen.

Het Bestuur weigerde verzoekster op 17.09.2024, onder een bijlage 26quater, het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Diezelfde dag werd eveneens een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats genomen.

Het betreffen de bestreden beslissingen.

Verzoekster werd op 30.09.2024, onder een bijlage 10bis, in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs.

Zij werd op 04.10.2024 in kennis gesteld dat de overdracht naar Spanje zou plaatsvinden op 08.10.2024 om 9u25. Zij weigerde te tekenen.

De centrum-arts verklaarde op 07.10.2024 dat verzoekster geschikt is om te vliegen."

De beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 17 september 2024 is de eerste bestreden beslissing.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 17 september 2024 ook een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats, die verzoekster ook op 17 september 2024 ter kennis werd gebracht, die de tweede bestreden beslissing vormt.

2. Over de rechtsmacht van de Raad

Inzake de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen met toepassing van artikel 51/5/1, § 2, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft bijgevolg, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in overeenstemming is met de wet.

De vordering is dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats.

Onderzoek van de vordering tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en

op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. De Raad wijst erop dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat slechts een schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden gevorderd indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel imminent is en er nog geen gewone vordering tot schorsing tegen deze maatregel werd ingeleid.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker, die het voorwerp uitmaakt van een vrijheidsberoving met het oog op de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel, zet uiteen dat de tenuitvoerlegging van het besluit tot overdracht aan de bevoegde lidstaat imminent is, zodat een spoedige beslissing zich opdringt.

Het hoogdringend karakter van de vordering, dat niet in vraag wordt gesteld door verweerder, is voldoende uiteengezet en wordt aanvaard.

3.3. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 21, 26 en 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, evenals van de artikelen 3 en 8 EVRM. Zij betoogt het statuut van vluchteling te hebben tot 15 april 2025 waardoor zij niet aan Spanje kan worden overgedragen, noch naar haar thuisland kan worden teruggeleid. Zij stelt, bij terugleiding naar Afghanistan, onderworpen te zullen worden aan onmenselijke toestanden en verwijst hierbij naar de immense schaarste die er heerst en de natuurrampen waarmee het land geteisterd wordt. Zij vervolgt dat zij bij terugleiding naar Spanje aangewezen zal zijn op het Spaanse opvangsysteem terwijl zij in België beroep kan doen op het netwerk van haar partner waardoor zij niet terecht zal komen in overbevolkte opvangcentra. Zij verwijst vervolgens naar de relatie die zij sedert juli 2024 onderhoudt met K. J. S. die voor haar zal instaan. Zij besluit dat ondertussen ook haar broer in België woont en het onredelijk zou zijn om haar weg te sturen.

3.3.2. De Raad merkt op dat verzoekster als bijlage aan het verzoekschrift een document toevoegt waaruit zou blijken dat zij door het UNHCR als vluchteling erkend zou zijn. Verzoekster heeft dit document niet aan verweerder overgemaakt waardoor die er ook niet kon over motiveren. Er dient voorts opgemerkt te worden dat de door verzoekster aangehaalde artikelen van het Verdrag van Genève betrekking hebben op de in een lidstaat erkende vluchtelingen en het verbod op refoulement naar hun land van herkomst. In dit geval zal verzoekster niet worden teruggeleid naar Afghanistan maar worden overgedragen aan de Spaanse instanties aangezien verzoekster in het bezit is van een visum afgeleverd door de Spaanse consulaire diensten in New Delhi (India).

Artikel 12(2) van de Dublin III-Verordening stelt dat in geval een verzoeker houder is van een geldig visum, de lidstaat die dit visum heeft afgegeven, verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. Uitvoeringsverordening 118/2014 van de Commissie van 30 januari 2014 beschouwt een treffer die door het VIS is verstrekt conform artikel 21 van Verordening (EG) nr. 767/2008 als bewijs in deze context. Raadpleging van het VIS heeft aangetoond dat verzoekster een visum verkreeg dat op het ogenblik van het indienen van haar VIB op 12 juni 2024 nog geldig was. Verzoekster toont met haar betoog het tegendeel niet aan.

Het doel van de Dublin III-Verordening is om snelle toegang tot de asielprocedures en een beoordeling van de gronden van een aanvraag door één duidelijk aangewezen EU-land te waarborgen en te voorkomen dat verzoekers om internationale bescherming van het kastje naar de muur gestuurd worden. Derhalve bevat de Dublin III-Verordening criteria om vast te stellen welke EU-lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek. De juiste en doeltreffende uitvoering van de Dublin III-Verordening vormt een voorwaarde voor de goede werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS). Verzoekers om internationale bescherming kunnen worden overgedragen aan een andere EU-lidstaat indien die lidstaat op grond van de criteria van de Dublin III-Verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van het VIB,

hetgeen, gelet op het Spaans visum, het geval is. Het komt derhalve niet aan verzoekster toe om aan forumshopping te doen.

De bestreden beslissing motiveer dienaangaande als volgt:

“Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951, het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) en Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor de verzoeker om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM. Artikel 3.2 van de Dublin III-Verordening luidt als volgt:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Zodoende dient verzoekster aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). Het komt verzoekster in eerste instantie toe om op grond van concrete, op haar individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij bij een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 EVRM verboden behandeling. Er moet vastgesteld worden dat zij haar vrees niet aantoonde aan de hand van concrete elementen die op haar specifieke situatie toepasselijk zijn.

De bestreden beslissing luidt dienaangaande als volgt:

“Spanje is partij bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Spaanse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Spanje sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel of dat in haar geval sprake is van omstandigheden, eigen aan haar situatie, die in geval van een overdracht een risico impliceren op een met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest strijdige behandeling. De betrokkene stelt dat ze geen specifieke reden heeft die haar deed besluiten internationale bescherming te vragen in België, maar dat haar broer dat zo regelde. Ze uit bezwaar tegen een behandeling van haar verzoek om internationale bescherming door de Spaanse instanties omdat ze veel problemen kende en veel meemaakte en daarom in België wil blijven. Zoals reeds opgemerkt impliceert de toepassing van Verordening 604/2013 dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij of zij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.”

Verzoekster toont met haar algemeen betoog niet aan dat zij bij overdracht aan Spanje zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 EVRM, omwille van beweerd fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers aldaar.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublin-terugkeerders in Spanje. De gemachtigde heeft bij zijn onderzoek rekening gehouden met het internationale gezaghebbende landenrapport over Spanje (2020), "laatste update op 21.04.2022" zoals dit tot stand kwam binnen het mede door ECRE gecoördineerde project "Asylum Information Database" (hierna: het AIDA-rapport). De gemachtigde is overgegaan tot een grondige analyse van dit rapport met betrekking tot de situatie van verzoekers van internationale bescherming in Spanje in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Door te stellen dat het AIDA-rapport op de tekortkomingen in de opvang en behandeling van een verzoek tot internationale bescherming wijst en verder louter te beweren dat de tekortkomingen in de opvang en behandeling van een verzoek tot internationale bescherming onvoldoende naar ernst worden ingeschat door de verwerende partij, temeer omdat de toegang tot de asielprocedure en de opvang niet voldoende gegarandeerd is, dat zij hiervan volledig afhankelijk is, terwijl geen concreet onderzoek werd uitgevoerd of de vereiste garanties aanwezig zijn in haar geval, dat dit essentiële aspecten betreffen, terwijl de verwerende partij slechts spreekt over tekortkomingen, slaagt verzoekster er niet in om voornoemde motieven te weerleggen of te ontkrachten.

Ter terechtzitting betoogt verzoekster, in het kader van artikel 3 EVRM, dat zij in Spanje zal worden gevisieerd door een bende. Zij vreest dat ook zij zal worden ontvoerd zoals haar zuster in India. De reden van haar vlucht is dat zij bedreigd is door die bende.

De Raad stelt vast dat verzoekster dienaangaande zelfs geen begin van bewijs bijbrengt, zodat haar relaas niet meer is dan een bewering.

Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat er thans geen overdrachten meer naar Spanje zouden mogen plaatsvinden. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert en verwijst naar de relatie die zij onderhoudt met K. J. S. toont zij niet aan in welke mate dit een duurzame en stabiele relatie zou zijn die onder de bescherming van artikel 8 EVRM zou vallen. Uit de door haar aan het verzoekschrift toegevoegde foto's kan evenmin worden afgeleid in welke mate de voorgehouden relatie tussen verzoekster en K. J. S. onder de bescherming van artikel 8 EVRM zou kunnen vallen. Er dient te worden opgemerkt dat verzoekster tijdens haar verhoor geen enkele melding heeft gemaakt van een relatie in België, waaruit kan afgeleid worden, zoals trouwens bevestigd in het verzoekschrift, dat die voorgehouden relatie nog uiterst pril is.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, dient de Raad in de eerste plaats na te gaan of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 EVRM definieert het begrip "familie- en gezinsleven" noch het begrip "privéleven". Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip privéleven wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie en de bewijslast dienaangaande berust bij verzoekster.

Verzoekster toont niet aan in welke mate haar voorgehouden partner haar niet zou kunnen vergezellen of opzoeken in Spanje, noch in welke mate zij via de moderne communicatiemiddelen geen contact zouden kunnen onderhouden gedurende de periode nodig voor de behandeling van verzoeksters VIB in Spanje. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening aan de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Het middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

3.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden, volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend vierentwintig door:

M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. HEIRBAUT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. HEIRBAUT

M. MILOJKOWIC